

Република Србија
Врховни касациони суд
Рев2 1129/2015
03.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца Д.Г. из А., чији је пуномоћник С.Ф., адвокат из Б., против туженог ПД К.М. а.д. у А., кога заступа пуномоћник А.Б., адвокат из Б., ради поништаја решења о престанку радног односа и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2393/13 од 06.08.2014. године, у седници одржаној 03.12.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2393/13 од 06.08.2014. године.

Образложење

Делимичном пресудом Основног суда у Аранђеловцу П1 2388/11 од 16.05.2013. године, која је исправљена решењем истог суда од 25.03.2014. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду бр. 03-3150 од 01.08.2011. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду бр. 01-2/1948 од 02.10.2006. године и којим је тражио да се наложи туженом да га врати на рад на послове магацинског радника или на неко друго радно место које одговара његовој стручној спреми и радним способностима. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом исплати 61.650,00 динара на име парничних трошкова.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2393/13 од 06.08.2014. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена делимична првостепена пресуда у ставу првом изреке под I и II. Иста пресуда укинута је у делу одлуке о трошковима парничног поступка и предмет у том делу враћен првостепеном суду на поновни поступак.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог на радном месту радник на обезбеђењу до 01.08.2011. године када му је решењем туженог отказан уговор о раду на основу члана 179. став 1. тачка 9. Закона о раду, због престанка потребе за обављањем послова које је тужилац обављао уз исплату отпремнине. Доношењу овог решења претходило је доношење Правилника о изменама и допунама Правилника о организацији и систематизацији послова од 21.04.2011. године којим су у Сектору људских ресурса – Радна јединица обезбеђења, поред осталих, брисани послови радник на обезбеђењу. Тужени је 12.05.2011. године донео Одлуку о покретању поступка за утврђивање вишка запослених. Предлог програма решавања вишка запослених донет је 23.06.2011. године и достављен синдикалној организацији и Националној служби за запошљавање на мишљење. Синдикална организација је у изјашњењу навела да је тужени прекршио процедуру при доношењу појединих аката. Национална служба за запошљавање је 30.06.2011. године доставила туженом мишљење и предлог мера за запошљавање вишка запослених код туженог у коме је констатовано да је послодавцу предочено после увида у захтеве за потребном радном снагом да не постоји потражња за занимањима запослених који су технолошки вишак, као и да су запосленима предочене све могућности коришћења активних мера које пружа Национална служба за запошљавање. Тужени је 18.07.2011. године донео програм решавања вишка запослених са прилозима који се односе на структуру запослених чији су послови брисани. Послови који су изменама Правилника брисани и за којима је престала потреба у Сектору људских ресурса – Радна јединица обезбеђења је и посао радник на обезбеђењу.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили захтев тужиоца за поништај решења о отказу.

У поступку је утврђено да је код туженог престала потреба за обављањем посла који је тужилац обављао – послови радник на обезбеђењу. Како није било могућности да се тужилац распореди на друге послове, правилно је тужени донео решење којим је отказао уговор о раду тужиоцу као технолошком вишку. Како је доношењу овог решења претходило доношење измена и допуна Правилника о систематизацији који је достављен на мишљење и синдикату и Националној служби за запошљавање, и како је тужиоцу исплаћена отпремнина, правилно су нижестепени судови закључили да су били испуњени услови из члана 179. став 1. тачка 9. Закона о раду за доношење наведеног решења о отказу.

Како се у ревизији понављају наводи из жалбе правилно оцењени од другостепеног суда то је изостављено детаљније образлагање пресуде и одлучено као у изреци на основу члана 414. став 2. ЗПП.

**Председник већа
судија
Љубица Милутиновић,с.р.**